

[Alfred Jensen.]

med at udarbejde ændringsforslag til denne lovgivning. Jeg gør opmærksom herpå, fordi jeg ved, at man har en vis tilbøjelighed til at binde sig i udvalget og binde sig på områder, hvor man strengt taget ikke ønsker at binde sig. Det var således tilfældet forleden dag, da prisloven blev behandlet. Da erklærede det socialdemokratiske partis ordfører, at partiet havde bundet sig og derfor ikke så sig i stand til at stemme for de ændringsforslag, som de iøvrigt var enige om var påkrævede. Lad nu ikke noget lignende ske her ved skatteloven. Bind jer ikke på en sådan måde, at det ikke vil være muligt at stemme for rimelige ændringsforslag, som opfylder de forventninger, skatteyderne har.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Jeg takker de ærede ordførere for den villige modtagelse, de i det store og hele har givet lovforslaget. Dette lovforslag er blevet fremsat af den foregående regering, men jeg kan på den nuværende regerings vegne tiltræde det, som det foreligger, og tilsige en forhandling i udvalget om de spørgsmål, som har været rejst.

Det ærede medlem hr. Ølgaard rejste et spørgsmål vedrørende den praktiske administration af loven af 1946 om kontrol med skatteansættelsen, og jeg forstod det ærede medlem sådan, at han havde hørt om tilfælde, hvor en skatteydere selvangivelse var blevet forhøjet, og hvor han så samtidig havde fået en bøde eller lignende for urigtig selvangivelse, fordi han ikke havde klaget, men han havde ikke været klar over, at han skulle klage for ikke at få en sådan bøde. Jeg kan ikke disse ting udenad på stående fod, men jeg skal gerne tage det problem op til undersøgelse.

Det ærede medlem hr. Jørgen Jørgensen (Ullerup) rejste spørgsmålet om pensions- og forsikringsfradragenes størrelse, som også senere er blevet nævnt af det ærede medlem hr. Alfred Jensen, der samtidig tillige rejste spørgsmålet om forsøgerfradragenes størrelse. Nu er forsøgerfradragene jo nylig forhøjet, derimod ikke de andre, og jeg erkender, at pensions- og forsikringsfradraget i og for sig i sin nuværende størrelse kan siges at være forældet. Nu foreligger der jo også et forslag fra skattekommissionen. Jeg vil gerne om dette ligesom om andre ting fra skattekommissionens arbejde, som har været fremdraget — spørgsmålet om forsøgerbegrebet og andre problemer, hustruens pligt til at underskrive selvangivelsen o. s. v. —, sige, at jeg tror, man såvidt muligt skal

undgå at pille enkelte ting ud af det, som hører hjemme i den skattereform, som vi jo gerne skulle have, såsnart forholdene kan tillade det. Jeg vil dog gerne gøre den indrømmelse, at det jo sikkert bliver et meget stort arbejde for rigsdagen at komme til ende med denne skattereform, og jeg vil derfor ikke på forhånd afvise, at der kan være tilfælde, hvor man bliver nødt til, hvis det varer for længe, at tage enkelte spørgsmål op til isoleret behandling. Men jeg tror ikke, man skal gøre det mere end højst nødvendigt, fordi den sammenhæng i vort skattesystem, som skulle være et af de goder, vi opnår ved skattereformen, let går tabt, hvis vi piller det i stykker. Jeg er imidlertid villig til at se på de enkeltheder, man måtte ønske at diskutere i det kommende udvalg.

Jeg kan om spørgsmålet ekstraordinære afskrivninger, som blev nævnt af det ærede medlem hr. Axel Sørensen, sige, at dette har jeg allerede taget op til overvejelse. Det er jo et spørgsmål, om ikke disse afskrivningsbestemmelser i visse tilfælde er for gunstige i den forstand, at de måske fremmer visse investeringer i en sådan form, at de nationaløkonomiske overvejelser ikke altid bliver helt rigtige. Men jeg erkender, at det er et vanskeligt spørgsmål, ikke mindst naturligtvis den side af det, som det ærede medlem hr. Axel Sørensen omtalte, nemlig spørgsmålet om lighed for de forskellige skatteydere. Det er jo rigtigt, at i visse tilfælde kan det være lettere for en stor skatteyder at udnytte en sådan regel end for en mindre. At rykke fristen for selvangivelses indsendelse frem til 15. januar lader sig næppe gøre i denne omgang, men det kan man jo også overveje med henblik på fremtiden.

Det ærede medlem hr. Alfred Jensen mente, at bestemmelsen om hjemmeværende børns selvstændige skatteansættelse er for vidtgående, idet han ikke ville have taget de tilfælde med, hvor de hjemmeværende børns indtægt stammer fra formue eller lignende. Han ville kun have de tilfælde, hvor den stammer fra personligt arbejde. Her kan man jo anlægge forskellige synspunkter. Jeg ville tro, at det rigtige synspunkt at anlægge må være dette, om de pågældende børn eller unge mennesker i virkeligheden må siges i hovedsagen at have deres egen selvstændige økonomi, om jeg så må sige, har deres egen pengekasse, afsondret fra deres forældres. Det må vel være det, der er afgørende for, om de kan siges at være en selvstændig økonomisk enhed, sådan at der er grund